

Děti Afriky

AFRICKÝ ZPRAVODAJ

01/2026

Míchal a Šárka Klusovi na návštěvě u Mollelový rodiny

Můj životní příběh

Autor: Moikan S. Mollel, přeložil: Karel Zientek

Jmenuji se Moikan S. Mollel a pracuji jako okresní koordinátor speciálního vzdělávání na oddělení středního

školství v Tanzanii. Pocházím z kmene Masajů a na svůj původ jsem velmi hrdý. Mám manželku a osm dětí – pět synů

a tři dcery různého věku. Můj život je pevně zakořeněn v rodině, kultuře a vzdělávání.

Do základní školy jsem nastoupil v roce 1989, bylo mi osm let. Předtím jsem dva roky pásł kozy. V té době v našem vzdělávacím systému neexistovalo předškolní vzdělávání – děti přecházely rovnou z pastvin do školních lavic. Důvod, proč mě otec poslal do školy tak brzy, byl ale trochu jiný: sám jsem ho o to požádal. Opakovaně mě totiž přepadávali starší chlapi na pastvinách a já se potřeboval chránit.

Jako malí chlapi jsme se často zapojovali do drobných rvaček s chlapi z jiných částí vesnice. Soutěžili jsme o pastviny a snažili se dokázat, kdo je silnější. Můj dnes již zesnulý strýc a já jsme většinou vyhrávali. Když ale byl strýc poslán do školy a já zůstal sám, situace se změnila. Chlapi z druhé strany mě začali tvrdě trestat. Jediným bezpečným řešením se tak pro mě stala škola.

Rok po strýcově nástupu jsem ho následoval. Věřil jsem, že musím pilně studovat, abych nebyl poslán zpět k pasení dobytka, které jsem tehdy vnímal jako ohrožení vlastního života. Strýc byl starší a do školy nastoupil dříve, zatímco já čekal, až můj mladší bratr povyroste a převezme péči o kozy. Když jsem se k němu konečně připojil, byl to jeden z nejšťastnějších okamžiků mého života.

Když jsem poprvé nastoupil do školy, byl můj strýc ve druhé třídě a zastával funkci třídního dozorce. Protože se první a druhá třída učily společně v jedné učebně, často jsme výuku sdíleli. Strýc měl z mého příchodu velkou radost a s humorem mě jmenoval dozorcem první třídy. Tím mi umožnil uplatňovat stejnou autoritu, jakou jsme měli při pasení zvířat. Ačkoli k tomu neměl žádné oficiální oprávnění, oba jsme věřili, že je to správné.

Když do třídy vstoupil učitel, našel mě v roli vůdce – vedl jsem spolužáky, udržoval ticho a dbal na kázeň. Po chvíli pozorování učitel mou roli oficiálně schválil. Možná k tomu přispělo i to, že jsem byl jediným žákem ve třídě, který nosil boty – tradiční masajské sandály vyrobené ze starých pneumatik a hovězí kůže

Mým mateřským jazykem byla majština, kterou mluvila celá třída i okolní komunita, s výjimkou několika učitelů, kteří nebyli Masajové. Od té doby jsem byl hrdým třídním dozorcem a po celou základní školu jsem si udržoval dobré studijní výsledky i silné vůdčí schopnosti.

Studoval jsem však na škole s vážným nedostatkem učitelů. Od první do sedmé třídy nás učili pouze dva až čtyři pedagogové. Některé předměty se proto vůbec nevyučovaly. Angličtinu jsem se poprvé začal učit až v páté třídě, tedy pouhé dva roky před závěrečnými celostátními zkouškami.

Krátce po dokončení sedmé třídy mi zemřel otec. Čekal jsem tehdy na výsledky závěrečných zkoušek a tato událost mě hluboce zasáhla. Výrazně ovlivnila můj další život i studium na střední škole. Ředitel naší základní školy v té době vyplňoval přihlášky na soukromé střední školy pro nadanější žáky, kteří se nedostali na státní školy. Díky tomu jsem byl přijat na Moringe Sokoine Secondary School.

Když jsem nastoupil do prvního ročníku, neuměl jsem plynně svahilsky a spolužáci se mi často smáli. Nebyl jsem však sám – mnoho studentů z oblastí obývaných Masaji čelilo stejnému problému. Rozhodl jsem se proto mluvit neustále anglicky, jazykem, který jsem se teprve učil. Protože škola používání angličtiny striktně vyžadovala, získal jsem si tím respekt. Slabá svahilština tak zůstávala v pozadí a já se ji mohl postupně a bez tlaku učit.

Nakonec jsem se stal plynulým v obou jazycích.

Po čtyřech letech střední školy jsem nastoupil na Eckenforde Teachers Training College, kde jsem získal učitelský certifikát. Splnil se mi tím jeden z mých celoživotních snů – stát se učitelem. Během prvního semestru však přišla další zdrcující rána: zemřela mi matka. Tato ztráta byla ještě bolestnější než ta předchozí, protože jsem už plně chápal, co znamená přijít o blízkého člověka.

Jedna z nejzajímavějších zkušeností mého života, hluboce zakořeněná v masajské kultuře, se odehrála po dokončení střední školy. Moji rodiče již dříve domluvili budoucí manželky pro mě i mého staršího bratra. Díky dosaženému vzdělání a nových kulturních zkušeností jsme si

uvědomovali význam osobní volby partnera. Požádali jsme proto matku, aby naše rozhodnutí sdělila budoucím příbuzným. Ti naši volbu respektovali a dali nám své požehnání.

Během studia na učitelské vysoké škole jsem začal dospívat – emocionálně i intelektuálně – jako muž, učitel i akademik. Po absolvování jsem několik let vyučoval na různých školách, než jsem se znovu vrátil ke studiu. Získal jsem bakalářský a později i magisterský titul, který je nejvyšší kvalifikací, jakou dnes mám.

Můj příběh je cestou od pastvin ke třídám, od ticha k hlasu, od přežití ke službě druhým. Věřím, že vzdělání není jen cestou k osobnímu úspěchu, ale také mostem mezi tradicí a budoucností.

Mollel se svojí manželkou

Biblické okénko

Autor: Hanka Mikešová

Je za námi první měsíc nového roku. Ani jsme se neotočili a prostě je to tak. Do nového roku spousta z nás vstupuje s novým odhodláním, rekapituluje, co bylo, vzhlíží k tomu, co přijde. Náš život je jako stavba skládající se z malých stavebních kamenů. Já si vždy pro sebe přeji, abych tyto kameny stavěla po boku Boha a s ním. V Lukášově evangeliu ve 14. kapitole čteme mimo jiné o staviteli, který chce stavět věž. Než ovšem stavba začne, je třeba spočítat si náklady, zjistit, zda na to mám, zda dílo dokončím. Jinak vše skončí pouze u základů a dílo se dál nepohne. Když se dívám na rok přede mnou, chci být ta, která počítá dopředu,

zvažuje a staví s moudrostí, kterou může dát jen náš Pán. Stejně tak v našem projektu chceme jít spolu s Bohem. Věříme, že toto je dílo, které nám On připravil a my máme tu výsadu být s ním. Stejně tak také Vy, kteří jste zapojeni do projektu prostřednictvím sponzorství jste v tomto díle s námi. Jsme za to vděční a přináší nám radost to, když vidíme, jak tato práce může měnit životy. A tak krůček po krůčku s bázní a chvěním chceme i v tom dalším roce uvádět ve skutek své spasení i prostřednictvím této služby. A toto dílo chceme stavět na úhelném kameni, jímž je Ježíš Kristus.

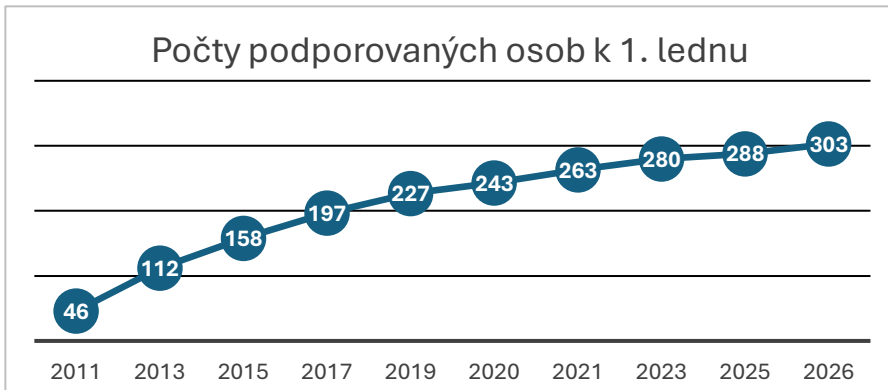
Poděkování

Projekt Děti Afriky vyžaduje také zajištění účetnictví a my bychom rádi z celého srdce poděkovali naší milé sestře Lilií Skwarło, která od samého začátku v roce 2010 pro Děti Afriky účtovala všechny dary a potřebné operace. Jsme za její pilnou práci, od roku 2019 již dobrovolnickou službu, velmi vděční. Jelikož se nyní rozhodla svou štafetu předat dále, přejeme jí požehnané dny v kruhu její rodiny, pevné zdraví a laskavé Boží vedení. Lilií děkujeme, ať ti Pán žehná!

Rok 2025 v projektu Děti Afriky

Autor: Michal Klus

Minulý rok projekt pokračoval ve znamení předchozích let, nicméně nás potěšil vyšší nárůst nově podporovaných dětí a studentů, než tomu bylo v předchozích letech. K prvnímu lednu jsme podporovali 303 osob. Na konci roku 2025 dokončilo základní školu 11 podporovaných žáků a střední školu 22 podporovaných studentů.

V loňském roce v březnu do Tanzanie vycestovala skupina 5 osob vedená Karlem Zientkem. Poprvé se přímo na místo podívala další členka našeho týmu, Renata Rusnioková. Spolu s nimi cestovali další 3 hosté, kteří pomáhali s programem. V letních měsících pak v Dongobeshi pobýval pastor Michal Klus s manželkou.

V investiční oblasti byl pro nás v loňském roce zásadní projekt stavby jídelny a kuchyně. Jde o obrovskou stavbu. Podařilo se významně pokročit. Naším velmi smělym plánem je letos stavbu dokončit, ale je docela reálné, že si na dokončení budeme muset počkat trochu déle. Vše závisí především na financích potřebných na realizaci tohoto velkého díla.

Ve finanční oblasti jsme vzhledem k vývoji kurzu dolaru dosáhli velmi

významných úspor. Část z nich si necháváme jako rezervy, kdyby se kurzové kyvadlo vychýlilo opačným směrem. Máme je uložené na spořicí účet, a jak je možno vidět i v tabulce hospodaření, přineslo nám to také nějaký příjem. Nicméně v tomto roce plánujeme významnou část takto získaných prostředků investovat právě do zmiňované výstavby jídelny. V tabulce hospodaření si také můžete všimnout záporných nákladů na stránce výdajů na příjezd hostů z Tanzanie. Je to způsobeno vratkou nějakých financí, které jsme uhradili na služby spojené s příjezdem hostů v roce 2024. Jsou tedy s dalšími prostředky ve fondu prostředků, které využijeme na plánovaný letošní příjezd hostů. Rozhodně Vám i tentokrát chceme poděkovat za štědrú podporu tohoto projektu. Moc si ji vážíme.

V letošním roce jsme už poprvé zaslali potvrzení o darech za loňský rok z naší aplikace. Některým z vás to přišlo do složky hromadná pošta nebo spam. Pokud jste své potvrzení náhodou nenašli, hledejte tam, nebo se nám ozvěte.

Hospodaření v roce 2025

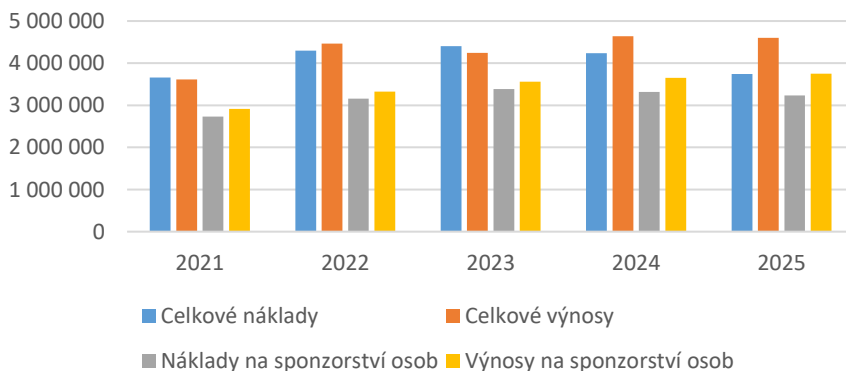
Náklady

Náklady na sponzorství osob	3 235 576 Kč
Podpora projektů v TZN	347 005 Kč
Provoz, propagace, akce	1 083 Kč
Příjezd hostů z TZN	-19 146 Kč
Výjezdy do TZN	156 782 Kč
Mzdové náklady	12 835 Kč
Poštovné	3 671 Kč
Bankovní poplatky a daně	7 327 Kč
Náklady celkem	3 745 133 Kč

Výnosy

Dary na sponzorství osob	3 750 995 Kč
Dary a sbírky na projekty	530 951 Kč
Dary na výjezd do TZN	197 448 Kč
Dary a sbírky na příjezd hostů z TZN	58 040 Kč
Dotace SCEAV na výjezd do TZN	30 000 Kč
Úroky	34 890 Kč
Výnosy celkem	4 602 324 Kč

Hospodaření Děti Afriky za posledních 5 let

Aktuality

Autor: Michal Klus

Výstavba jídelny pokračuje dále

V říjnu proběhly v Tanzanii volby. Vítězem se prohlásila vládnoucí strana v čele se stávající prezidentkou. Po volbách došlo k mnohým násilným nepokojům, které byly doprovázeny tvrdým zásahem bezpečnostních složek. Byly uzavřeny školy, na několik dnů byl odpojen internet, omezeno bylo i telefonní spojení a televizní vysílání. Přesné údaje o počtu mrtvých není možné s jistotou ověřit, protože vláda nezveřejnila oficiální statistiky a situaci ztěžoval internetový výpadek a omezení médií. Opozice hovoří o tom, že počet obětí mohl přesáhnout 1.000 osob. Po několika dnech se situace stabilizovala, přesto jsou modlitby o politickou situaci v zemi jistě velmi žádoucí.

• • •

Stavba jídelny pokračuje. Podařilo se vybrat nějaké prostředky, doplatit výdaje spojené s předchozími pracemi, nakoupit stavební materiál, a tak od prosince se na stavbě zase pracuje. V této fázi je v plánu

dozrít stěny po úroveň střechy budovy. V budově se kromě jídelny nachází i kuchyně a skladovací prostory. Dále se počítá s jednou cvičnou kuchyní, kde se budou učit vařit i sami studenti. Protože jídelna bude zároveň hlavním shromažďovacím prostorem, jsou za ní umístěny i prostory pro uskladnění hudebních nástrojů a jedna učebna pro hudební zkoušky. Nad těmito prostory vznikne i druhé patro, kde se počítá s několika jednopokojovými byty pro učitelé. V lednu jsme na tento projekt odeslali 8.000 USD.

• • •

V jarních měsících do Dongobeshe přijede více hostů z našich krajin. V únoru tam jedou naši přátelé z košického sdružení ESTEN Příležitostí. V březnu tam vycestuje další česko-slovenská skupina pod vedením Karla Zientka. Ten se zdrží déle a společně s Ladislavem Ivaneckým plánují sérii vzdělávacích programů k podpoře soukromého podnikání.

DĚTI AFRIKY

REVOLUČNÍ 609, 739 61 TŘINEC

TEL.: 773 258 720, 608 744 764

E-MAIL: DETIAFRIKY@SEZNAM.CZ

WEB: WWW.DETIAFRIKY.CZ

ČÍSLO ÚČTU: 2900428976/2010

VARIABILNÍ SYMBOL 800 - OSOBNÍ PODPORA TANZANSKÝCH DĚTÍ A DALŠÍCH OSOB

VARIABILNÍ SYMBOL 810 - PODPORA TANZANSKÝCH EVANGELISTŮ

VARIABILNÍ SYMBOL 820 - PODPORA VÝJEZDŮ DO TANZANIE

VARIABILNÍ SYMBOL 860 - VŠEOBECNÁ PODPORA INVESTIC DO MISIJNÍCH PROJEKTŮ